

Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Ἀναστασίου

Προηγούμενου ἱ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου, Ἀγίων Μετεώρων

Μέ ἀφορμή τό σχεδιασθέν Διαθρησκευτικό Συνέδριο στά Τρίκαλα ἐπανῆλθε στήν ἐπικαιρότητα τό ζήτημα τῶν διαθρησκευτικῶν διαλόγων καί ἐν γένει τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τῆς Πανθρησκείας. Δοξάζουμε τόν Πανάγιο Τριαδικό Θεό μας γιά τήν ἀκύρωση τελικῶς τοῦ Συνεδρίου αὐτοῦ, μετά ἀπό τίς ποικίλες ἀντιδράσεις πού ἐκφράσθηκαν ἀπό τούς οἰκείους Μητροπολίτες, Τρίκκης Γαρδικίου καί Πύλης κ. Χρυσόστομο καί Σταγῶν καί Μετεώρων κ. Θεόκλητο, κληρικούς, μοναχοὺς καί λαϊκοὺς.

Μέ ἀφορμή τή δημόσια συζήτηση καί τίς ἀντιδράσεις πού ἐκδηλώθηκαν γιά τό συγκεκριμένο συνέδριο, γίναμε ἀποδέκτες πολλῶν προβληματισμῶν καί ἀνησυχιῶν καί κυρίως ἐρωτημάτων καί αἰτημάτων γιά πληρέστερη καί ἔγκυρη ἐνημέρωση γύρω ἀπό τά ζητήματα αὐτά καί τούς τεράστιους κινδύνους πού ἐγκυμονεῖ ἡ σύγχρονη αὐτή ὀλισθηρή συγκρητιστική οἰκουμενιστική πορεία.

Στό προηγούμενο κείμενό μας ἀναφερθήκαμε στοὺς δύο κύριους μοχλοὺς στήριξης, προώθησης καί ἐπιβολῆς τῆς Νέας Ἐποχῆς, πού εἶναι σέ πολιτικό ἐπίπεδο ἡ παγκοσμιοποίηση (Globalization) καί σέ θρησκευτικό ἐπίπεδο ἡ πανθρησκεία (Global Religion).

Σημειώσαμε, ἐπίσης, τό ρόλο τῶν δύο Ὑπουργῶν κ. Κυριάκου Πιερρακάκη καί κ.

Δημητρίου Παπαστεργίου στήν προώθηση τῆς παγκοσμιοποίησης. Εἶναι, ἄλλωστε, κυβερνητική προτεραιότητα ἡ ραγδαία ἐπιτάχυνση στήν καθιέρωση καί ἐπιβολή τῶν ἐπιλογῶν τῆς παγκοσμιοποίησης. Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι πολύ πρόσφατα, στίς 23 Σεπτεμβρίου τοῦ 2024, ὁ Πρωθυπουργός κ. Κυριάκος Μητσοτάκης ἔλαβε ἀπό τόν ὀργανισμό Atlantic Council τό διεθνές Βραβεῖο Global Citizen (Παγκόσμιος Πολίτης) 2024, καθῶς τοῦ ἀναγνωρίστηκε ἡ «ἀξιοσημεῖωτη σταδιοδρομία του... καί οἱ ἡγετικές του ἱκανότητες ... στίς διατλαντικές, εὐρωπαϊκές καί παγκόσμιες ὑποθέσεις»[1].

Πρὶν λίγες μέρες, ἐπίσης, ὁ Ὑπουργός Παιδείας κ. Πιερρακάκης ὀρίστηκε γιά δεύτερη φορά (παρότι δέν εἶναι πλέον Ὑπουργός Ψηφιακῆς Διακυβέρνησης) Πρόεδρος τοῦ Global Strategy Group τοῦ ΟΟΣΑ. Στή Σύνοδο τῶν 50 χωρῶν, ὅπου θά προεδρεύσει, θά συζητηθεῖ «τό μέλλον τῆς Παγκόσμιας Διακυβέρνησης τῆς Τεχνητῆς Νοημοσύνης (TN)»[2].

Σέ ἐπίσκεψή του μάλιστα στό Βατικανό, τόν Μάϊο τοῦ 2024, ὁ Ὑπουργός Παιδείας κ. Πιερρακάκης, συνοδευόμενος ἀπό τόν παπικό Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κ. Θεόδωρο Κοντίδη καί τόν Γενικό Γραμματέα τοῦ Ὑπουργείου κ. Γεώργιο Καλαντζή, συναντήθηκε μέ τόν Πάπα Φραγκίσκο. Στήν συνάντηση, μεταξύ ἄλλων, «τονίστηκε ἡ σημασία τοῦ κοινοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα γιά Ὁρθόδοξους καί Καθολικούς»[3]. «Ὁ κ. Πιερρακάκης, κατὰ τή συζήτησή του μέ τόν Ποντίφικα, ἐπιβεβαίωσε ὅτι ἡ ἑλληνική κυβέρνηση στηρίζει ἐνθέρμα τήν ἰδέα νά καταργηθεῖ ὁ διττός ἐορτασμός τοῦ Πάσχα γιά τούς Ὁρθόδοξους καί τούς Καθολικούς»(!).[4]

Βλέπουμε, λοιπόν, πόσο ἀλληλένδετα εἶναι τά δύο αὐτά ζητήματα, τοῦ πολιτικοῦ καί τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ, τῆς Παγκοσμιοποίησης, δηλαδή, καί τῆς Πανθρησκείας, καθῶς ἡ μία κίνηση λειτουργεῖ ὑποστηρικτικά καί συμπληρωματικά πρὸς τήν ἄλλη.

Στό πλαίσιο αὐτό, ἐνέργειες, ὅπως τό σχεδιασθέν στά Τρίκαλα Διαθρησκευτικό Συνέδριο, ἐνταγμένο μάλιστα στήν ἐκπαιδευτική πολιτική τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καί Θρησκευμάτων (Υ.ΠΑΙ.Θ.Α.), δέν εἶναι τίποτα ἄλλο παρά ἡ ἐφαρμογή στήν πράξη καί ἡ μεταφορά στή λαϊκή βάση τῶν ἐπιλογῶν πού διαμορφώνονται σέ ἀνώτερο παγκόσμιο πολιτικό ἐπίπεδο. Στήν ἴδια λογική ἐντάσσεται, ἄλλωστε, καί ἡ ὑποβάθμιση τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν, πού ἔχει ξεκινήσει ἐδῶ καί χρόνια, καί ἡ μετατροπή του σέ μάθημα θρησκευσιολογίας.

Θά θέλαμε εὐθύς ἐξ ἀρχῆς νά διευκρινίσουμε ὅτι ἡ ὅλη ἐνασχόλησή μας μέ τά ζητήματα αὐτά γίνεται χωρίς τήν παραμικρή κατακριτική διάθεση ἢ ἐμπάθεια πρὸς τά πρόσωπα τά ὁποῖα ἀναφέρονται. Ἡ ἀντίθεσή μας εἶναι μόνον πρὸς τίς θεωρίες καί τίς ἐνέργειές τους, ὅταν αὐτές ἀντίκεινται στήν ὀρθόδοξη διδασκαλία μας. Καί τέλος, δέν ἀναιρεῖ, σέ καμμία περίπτωση, τήν εἰλικρινή ἀγάπη πρὸς ὅλους τούς ἑτεροδόξους καί ἑτεροθρήσκους καί τό ἐνδιαφέρον μας νά ὁδηγηθοῦν στούς κόλπους τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας. Τό ἐνδιαφέρον αὐτό, βεβαίως, εἶναι ὑγιές καί ἡ ἀγάπη εἶναι εἰλικρινής μόνο ὅταν στηρίζεται στήν ὀρθή πίστη καί ἀλήθεια καί ὅχι ὅταν ἐκπίπτει καί ἐκφυλίζεται μεταλλασσόμενη σέ ἄκρατη ἀγαπολογία καί ἐπιδερμικό συναισθηματισμό.

Ἡ ἀγάπη ὡς πρόσχημα

Ἡ ἀγάπη δέν μπορεῖ νά χρησιμοποιεῖται ὡς πρόσχημα γιά παραχωρήσεις σέ θέματα πίστεως. «Μηδέν νόθον δόγμα τῷ τῆς ἀγάπης προσχήματι παραδέχῃσθε»[5] (δηλ. μήν δέχεσθε κανένα νοθευμένο δόγμα μέ τό πρόσχημα τῆς ἀγάπης), μᾶς προτρέπει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἕνας ἀπό τοὺς μεγαλύτερους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, γνωστός γιά τήν ἀφοσίωσή του στήν ἀλήθεια καί τήν ἀποφυγή κάθε συμβιβασμοῦ ὅσον ἀφορᾷ στά δόγματα τῆς πίστεως.

Στά συγγράμματά του, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τόνιζε ὅτι ἡ ἀλήθεια δέν πρέπει νά θυσιάζεται γιά χάρη καμιάς ἄλλης ἀξίας, ὅπως εἶναι ἡ ἀγάπη ἢ ἡ εἰρήνη, ἐπειδή ἡ πραγματική ἀγάπη βασίζεται στήν ἀλήθεια. Ἡ θέση αὕτη ἀποτελεῖ κεντρικό σημεῖο τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας, πού ἐπιμένει στήν ἀκρίβεια καί τήν ἀλήθεια τοῦ δόγματος, ἀποφεύγοντας τοὺς συμβιβασμούς καί τόν θρησκευτικό συγκρητισμό καί διατηρώντας τήν ἀλήθεια ἀνεξαρτήτως τῶν ἐξωτερικῶν πιέσεων.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἀπαντᾷ, ἐπίσης, καί στοὺς σύγχρονους οἰκουμενιστές πού ἐξαντλοῦν τήν ἀγάπη σέ ἀβροφροσύνες καί συναισθηματισμούς στά πλαίσια τῶν διαλόγων: «Ἀλλά τῇ γνήσια ἀγάπῃ δέν τῇ δείχνει τό κοινό γεῦμα, οὔτε ἡ ἀπλή προσφώνηση, οὔτε ἡ κολακεία στά λόγια, ἀλλά τό νά διορθώσει κανεῖς καί νά βάλει στόχο τό συμφέρον τοῦ πλησίον, τό νά σηκώσει αὐτόν πού ἔπεσε, νά δώσει χέρι σέ αὐτόν πού εἶναι πεσμένος καί ἔχει ἀμελήσει τήν σωτηρία του καί τό νά ἐπιδιώκει πρὶν ἀπὸ τά δικά του ἀγαθὰ τό καλό τοῦ πλησίον. Αὐτό εἶναι σημάδι τῆς γνήσιας ἀγάπης»[6].

Πιστός σέ αὕτη τήν ἀγιοπατερική παρακαταθήκη ὁ ἐπιφανής κληρικός καί πολυμερής νομικός καί θεολόγος μακαριστός π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, στήν ἐπιστολή του πρὸς τόν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα, στιγματίζει αὕτη τήν ψευδοἀγάπη τῶν οἰκουμενιστῶν καί ἀνεδείκνυε τήν γνήσια καί εἰλικρινή ἀγάπη, πού δέν κολακεύει, ἀλλά φανερώνει τήν ὁδό τῆς ἀληθείας. Ἐγγραφε, μεταξύ ἄλλων, στόν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα: «Ἄραγε ὅμως ἀγαπᾶτε πράγματι τοὺς αἵρετικούς; Ἀκούσατε, Παναγιώτατε, μίαν παράδοξον ἀλήθειαν: ΟΧΙ! Ἡμεῖς ἀγαπῶμεν πραγματικῶς καί εἰλικρινῶς τοὺς αἵρετικούς, ἡμεῖς οἱ «στενοκέφαλοι» καί «φανατικοί» καί οὐχί Ὑμεῖς καί οἱ μεθ' Ὑμῶν. Ἡ ἀγάπη Ὑμῶν δέν εἶναι γνησία, ἀλλά ἐπιφανειακή καί ἐπίπλαστος· δέν εἶναι ἄνωθεν κατερχομένη, ἀλλ' ἐπίγειος, ψυχική, δαιμονιώδης... Ποιός ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς τόν νοσοῦντα; Ὁ λέγων πρὸς αὐτόν: "εἶσαι ὑγιέστατος, τρῶγε ὅ,τι θέλεις", καί ἀπεργαζόμενος οὕτω χαλεπωτέραν τήν νόσον καί ταχύτερον τόν θάνατον, ἢ ὁ ἐπισημαίνων αὐτῷ τήν ἀσθένειαν καί ἀπαγορεύων τάς βλαπτούσας τροφάς; Ἡμεῖς, ἐπισημαίνοντες τάς πλάνας τῶν αἵρετικῶν καί διακηρύσσοντες ὅτι ἀκολουθοῦσιν ὁδῷ ἐπισφαλεστάτῃ, ὑπάρχει ἐλπίς νά δημιουργήσωμεν ἐν αὐτοῖς κρίσιν συνειδήσεως καί ἔφεσιν ἀναζητήσεως τῆς ἀληθείας. Ὑμεῖς καί οἱ μεθ' Ὑμῶν, διακηρύσσοντες ὅτι "οὐδέν μᾶς χωρίζει" ἀπὸ τῶν αἵρετικῶν κ.τ.τ., ναρκοῦτε καί ἀποκοιμίζετε αὐτοὺς καί ἀποκλείετε ἔμπροσθεν αὐτῶν τήν ὁδόν τῆς ἀληθείας..."[7].

Αὕτη τήν ὁδό τῆς ἀληθείας θά ἐπιχειρήσουμε, μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ, νά παρουσιάσουμε μέσα ἀπὸ μία σειρά δημοσιευμάτων πού θά ἀκολουθήσουν γιά τό

θέμα τῶν διαθρησκειακῶν διαλόγων. Κύριο ἔργο μας θά εἶναι ἡ ἀκριβής παράθεση τῶν γεγονότων, ἀλλά καί ἡ ἀλληλουχία τους στήν πορεία καί τήν ἐξέλιξη τοῦ ζητήματος, πού ἀναδεικνύουν τίς σκοπιμότητες καί τίς εὐθύνες τῶν πρωταγωνιστῶν.

Θρησκευτικός συγκρητισμός

Στόν σύγχρονο ἀκαδημαϊκό διαθρησκειακό διάλογο ἐλλοχεύει ὁ θρησκευτικός συγκρητισμός, καθὼς διάφορες ἀκαδημαϊκές καί κοινωνικές τάσεις προωθοῦν τήν ἰδέα ὅτι ὅλες οἱ θρησκεῖες εἶναι ἴσες ἢ ὅτι περιέχουν μέρη ἀλήθειας.

Θρησκευτικός συγκρητισμός εἶναι ἡ ἀνάμειξη στοιχείων καί δογμάτων ἀπό διάφορες θρησκεῖες μέ σκοπό τήν δημιουργία ἐνός νέου συνόλου ἰδεῶν, ἐνός συνθετικοῦ συστήματος πεποιθήσεων καί πρακτικῶν, πού ἐνοποιεῖ διαφορετικές θρησκευτικές παραδόσεις. Μέσα ἀπό τόν θρησκευτικό συγκρητισμό γεννιέται ἡ πανθρησκεία, ἡ ὁποία, σύμφωνα μέ τόν μακαριστό π. Γεώργιο Μεταλληνό, εἶναι «μία ἄλλη μορφή πανθεΐσμου, πού στοχεύει στήν ἰσοπέδωση ὅλων τῶν θρησκευμάτων, μαζί καί τοῦ Χριστιανισμοῦ. Αὐτό συντελεῖται, βέβαια, μέ τήν “τεκτονική” μέθοδο τῆς σύγκρασης τῶν πάντων καί συγκρητιστικῆς ἀναχώνευσής τους καί οὐσιαστικά διάλυσης ὅλων»[8].

Ὁ μακαριστός Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου, Γέροντας Γεώργιος Καψάνης εἶχε ἐκφράσει ἀπό νωρίς τήν ἔμπονη ἀγωνία καί διαμαρτυρία του γιά τήν δογματική ἀλλοίωση τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας μέσω τοῦ διαχριστιανικοῦ καί διαθρησκειακοῦ οἰκουμενισμοῦ:

«Ἄλλ’ αὐτή ἡ φιλότιμη Ὀρθοδοξία μας καί σήμερα κινδυνεύει. Προσπαθοῦν κάποιοι νά νοθεύσουν τὸ δυνατό της κρασί, νά ἀμβλύνουν τὰ δόγματα, τίς παραδόσεις της, τὸ ἥθος της, γιὰ νά μπορεῖ νά συνυπάρχη μὲ τὰ ἄλλα “δόγματα”. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἔχει ἀναλάβει ὁ Οἰκουμενισμός. Καὶ δὲν ἐννοοῦμε φυσικὰ ἕναν Ὀρθόδοξο Οἰκουμενισμό, πὺ μόνοντας πιστὸς στήν Ὀρθοδοξία θὰ μπορούσε νά διαλέγεται μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, γιὰ νά τοὺς βοηθήσῃ νά ἀντιληφθοῦν ὅτι ἡ ἐπάνοδός τους στήν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία εἶναι ἐπάνοδος στὸ πατρικὸ τους σπίτι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο οἱ πρόγονοί τους ἐμακρύνθησαν. Ἐννοοῦμε τὸν συγκρητιστικὸ Οἰκουμενισμό, τὸν διαχριστιανικὸ καὶ διαθρησκειακό. Μὲ πόνο χαράσσω τίς γραμμὲς αὐτές: Διὰ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ἐκείνους πὺ συμπροσεύχονται ὅχι μόνον μὲ ἑτεροδόξους ἀλλὰ καὶ ἑτεροθρήσκους καὶ ἀνάβουν κεριὰ μαζί μὲ τοὺς Ἰουδαίους, Μουσουλμάνους, Βουδιστὰς, Εἰδωλολάτραις, γιὰ τὴν εἰρήνη. Σὲ ποιὸν Θεὸ ἄραγε προσφέρουν τὰ κεριὰ αὐτά; Ξεχνοῦν ὅχι μόνον τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, ἀλλὰ καὶ αὐτὲς τίς θεῖες Γραφές. “Τὶς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;” (Β’ Κορ. στ’, 14)»[9].

Καὶ ὅμως, ἐδῶ καί 2.024 χρόνια, ἡ Ἀλήθεια τῆς Ὀρθοδοξίας παραμένει πάντοτε ἀδιαίρετη καί ἀνόθευτη, παρόλες τίς λυσσώδεις καί σφοδρές ἐπιθέσεις πὺ ἐξαπέλυσαν καὶ ἐξαπολύουν ἀδίστακτα καὶ ἀνύστακτα τὰ δολερὰ ὅργανα τοῦ ἄρχοντος τοῦ αἰῶνος τούτου. Οἱ ἐφήμεροι καὶ κίβδηλοι κοσμοκράτορες ἐναντίον τοῦ ὄντως Παντοκράτορος, τοῦ Παναγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ μας, ἐπιχειροῦν ματαίως καὶ ἀνοήτως νά νοθεύσουν τήν Μία, Μοναδική καὶ σωστικὴ Ἀλήθεια τῆς Ὀρθοδόξου

Ἐκκλησίας.

Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ὁ μοναδικός φορέας τῆς θείας ἀποκαλύψεως καί τό μέσο διὰ τοῦ ὁποῖοῦ μπορεῖ κανεὶς νά φθάσει στήν σωτηρία, δηλαδή στήν κατὰ χάριν θέωση. Τό ἀδιάψευστο στόμα τοῦ Κυρίου μας μᾶς τό ἐπιβεβαιώνει ρητά: «Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν πατέρα εἰ μὴ δι' ἐμοῦ»[10]. Καὶ «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία· οὐδὲ γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς»[11].

Ἡ σχετικοποίηση τῆς ἀλήθειας

Ἡ πρόσδεση στό ἄρμα τοῦ οἰκουμενισμοῦ, διαχριστιανικοῦ καί διαθρησκειακοῦ, μετέφερε, δυστυχῶς, καί στὸν δικό μας ὀρθόδοξο θεολογικό καί ἐκκλησιαστικό χῶρο μία ἐκκοσμικευμένη διανοητική ἀκαδημαϊκή θεολογία, ἡ ὁποία παραβιάζει καί καταλύει τὰ δογματικά ὅρια τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί ἀληθείας.

Ὁ μέγας δογματολόγος τῆς ἐποχῆς μας, ὁ ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς, ἐρμηνεύοντας τό χωρίο ἀπὸ τὴν Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς Ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «ὅτι εἴλετο ὑμᾶς ὁ Θεὸς ἀπ' ἀρχῆς εἰς σωτηρίαν ἐν ἁγιασμῷ Πνεύματος καὶ πίστει ἀληθείας»[12] (δηλαδή, διότι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν σᾶς διάλεξε ὁ Θεὸς γιὰ τὴ σωτηρία, διὰ τοῦ ἁγιασμοῦ τοῦ Πνεύματος καὶ διὰ τῆς πίστεως στήν ἀλήθεια), σημειώνει: «Ὁ σύγχρονος “διάλογος τῆς ἀγάπης”, ὁ ὁποῖος τελεῖται ὑπὸ τὴν μορφή γυμνοῦ συναισθηματισμοῦ, εἶναι στήν πραγματικότητα ὀλιγόπιστος ἄρνησις τοῦ σωτηριώδους ἁγιασμοῦ τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς πίστεως τῆς ἀληθείας, δηλαδή τῆς μοναδικῆς σωτηριώδους “ἀγάπης τῆς ἀληθείας”»[13].

Ἡ ἀναγνώριση, μέσῳ τῶν οἰκουμενιστικῶν διαλόγων, καί τῶν ἄλλων θρησκευτῶν ὡς ὁδῶν σωτηρίας ἔχει ὡς συνέπεια τὴ σχετικοποίηση τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί παραδόσεως. Ἡ ὀρθόδοξη πίστις, ἀπὸ μοναδική καί ἀπόλυτη ὁδὸς σωτηρίας, μετατρέπεται σὲ μία ἀπλή πτυχή ἐνὸς πολυθρησκευτικοῦ πλαισίου, πού ἀναζητᾷ τὴν ἀλήθεια σὲ ὅλες τίς θρησκεῖες.

Ἐχει, ἄλλωστε, καταστεῖ κυρίαρχη ἰδεολογία στοὺς θιασῶτες τοῦ νεοεποχίτικου διαθρησκειακοῦ οἰκουμενισμοῦ ὅτι ὅλες οἱ θρησκεῖες εἶναι μονοπάτια πού ὁδηγοῦν στὸν Θεό.

Ἡ αὐτοπροαίρετη αὐτὴ παραίτηση ἀπὸ τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς ὀρθοδοξίας, ὡς μοναδικῆς ὁδοῦ σωτηρίας, ξεκινάει ἀπὸ τό Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο στό πρῶτο μισό τοῦ 20^{οῦ} αἰῶνα μέ τίς διαβόητες ἐγκυκλίους τοῦ 1902, 1920 καί 1952. Ὅπως ἀναγνωρίζουν οἱ ἴδιοι οἱ ὑπέρμαχοι τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τὰ πατριαρχικά αὐτὰ γράμματα «ἐκφράζουν τὴν ἀγωνία τῆς μητέρας Ἐκκλησίας γιὰ τὴ διάσπαση τῶν ἐκκλησιῶν καί τοῦ κόσμου» καί «οἱ πρωτοβουλίες αὐτές τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἶναι καθοριστικές ὅχι μόνον γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν ἀλλὰ καί γιὰ τὴν ἐνότητα καί εἰρηνικὴ συνύπαρξη ὅλου τοῦ κόσμου»[14].

Ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας θεωροῦσε τὴν «χριστιανικὴ ἐνότητα» (τὴν

ένότητα, δηλαδή, ὀρθοδόξων, παπικῶν, προτεσταντῶν κ.ἄ) ὡς τό πρῶτο βῆμα πρὸς μία συνολική ἔνωση τῶν θρησκείων καί δήλωνε ὅτι «μὲ τὴν ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν βαδίζομε καὶ πρὸς μίαν πανανθρωπότητα»[15]. Ἡ ἰδέα αὐτῆς τῆς «πανανθρωπότητος» προβάλλεται καί μέσα ἀπὸ τὴν πατριαρχική πρόταση (1919-1920) γιὰ τὴν ἵδρυση, στὰ πρότυπα τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, μιᾶς Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν, πού μετεξελίχθηκε σὸ γνωστό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ), τό ὁποῖο δυστυχῶς «προχωρεῖ πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ του διὰ τοῦ συγκερασμοῦ πολιτισμοῦ, θρησκείων καὶ λαῶν»[16].

Ὅπως διαπιστώνει καί ὁ μακαριστός π. Γεώργιος Μεταλληνός: «Ὁ σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως τοῦ Π.Σ.Ε. δὲν ἦταν ἄλλος, τελικά, ἀπὸ τὴν νεοποχικὴ Πανθρησκεία, κάτι, πού ἀπεσαφηνίσθη πλέον μὲ πληρότητα στὴν ἐποχὴ μας»[17]. Αὐτό ἀποδεικνύεται περὶτρανα ἀπὸ τὴν μετέπειτα πορεία του μέχρι καί σήμερα, καθὼς συμμετέχουν σὲ αὐτό ἐκπρόσωποι διαφόρων θρησκείων, δυστυχῶς καί Ὀρθοδόξων Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Τίς πρωτοβουλίες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὴν παράλληλη πορεία του πρὸς τίς ἀποφάσεις τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου τῶν παπικῶν (1962-1965), πού ἔθεσε τὰ θεμέλια γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ διαθρησκειακοῦ διαλόγου, καθὼς καί τὸν καταλυτικὸ ρόλο τοῦ Π.Σ.Ε. στὴν προώθηση τῆς πανθρησκείας θά ἀναπτύξουμε σὸ ἐπόμενο κείμενό μας.

Διαθρησκειακὴ συνάντηση καὶ συμπροσευχὴ στὴν Ἀσίζη. 1987

Διαθρησκειακὴ συνάντηση καὶ συμπροσευχὴ στὴν Ἀσίζη. 2011

[1]<https://www.naftemporiki.gr/politics/1773455/me-to-vraveio-global-citizen-tha-timithei-o-kyriakos-mitsotakis/>

[2] <https://www.amna.gr/home/article/854451/Gia-deuteri-fora-proedros-tou-Global-Strategy-Group-tou-OOSA-o-Kur-Pierrakakis>

[3] <https://www.parapolitika.gr/politiki/article/1390946/oi-sumvolismoι-tou-taxidiou-pierrakaki-sto-vatikano-i-sunadisi-e-ton-papa-fragisko-kai-to-inua-gia-ti-moni-tis-horas/>

[4] <https://www.protothema.gr/world/article/1548433/koino-pasha-kathe-hrono-gia-orthodoxous-kai-katholikous-koda-se-sumfonia-oi-duo-ekklisies/>

[5] Ἀγίου Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τὴν πρὸς Φιλιππησίους 2, PG 62, 189,191

[6] Ἀγίου Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τὴν Γένεσιν Λόγος 9, 2, PG 54, 623

[7] Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Θεοδωρόπουλου, Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη (1969) σὸ Τά δύο ἅκρα· Οἰκουμενισμός καί Ζηλωτισμός, ἐκδ. Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Κεχαριτωμένης Θεοτόκου Τροιζήνης, Ἀθῆναι 19972, σελ. 19-20

[8] Πρωτ. Γεωργίου Μεταλληνού, Ἡ «Νέα Ἐποχή» καί ὁ διπλός οἰκουμενισμός (πολιτικός καί θρησκευτικός), Ἐφημερίδα Ὁρθόδοξος Τύπος, 8 Νοεμβρίου 2013

[9] Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, Ὁρθοδοξία καί Οἰκουμενισμός, Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας 1999

[10] Ἰω. 14, 6

[11] Πράξ. 4, 12

[12] Β΄ Θεσ. 2, 13

[13] Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί ὁ Οἰκουμενισμός, ἐκδ. Ἰ. Μ. Ἀρχαγγέλων Τσέλιε, Βάλιεβο -Σερβία, σελ. 226

[14] Ἀγγελικῆς Ζιάκα, Ὁ Διαθρησκευτικός Διάλογος, στό Ὁ Οἰκουμενικός Διάλογος στόν 21ο αἰώνα, σελ. 350-351

[15] Πρωτ. Γεωργίου Δ. Μεταλληνού, Οἱ διάλογοι χωρίς προσωπεῖον (Ἀνάτυπο), σελ. 9

[16] Ἀρχιεπ. Ἀμερικῆς Ἰακώβου, ἔφημερίδα «Τό Βῆμα», 22.8.1972

[17] Πρωτ. Γεωργίου Μεταλληνού, ὁ.π., σελ. 9

Ἡ Χώρα ἀντιμετωπίζει λογοκρισία στα κοινωνικά δίκτυα. Ἀν θέλετε νὰ βλέπετε τίς δημοσιεύσεις ὁ μόνος ἀσφαλῆς τρόπος εἶναι ἡ ἐγγραφή στο site. Εἶναι δωρεάν.

Πηγή: https://aktines.blogspot.com/2024/10/blog-post_184.html